

Role	Hraje	01. Předmluva	02. Intr	03. U Šebků	04. U Krauzů	05. U Šebků	06. U Evy	07. U Šebků	08. U Evy	09. U Šebků	10. U Krauzů	11. Škola	12. U Evy	13. Intr	14. U Krauzů	15. Ulice	16. Škola	17. U Krauzů	18. Ulice	19. U Krauzů
Michal	Radim Šrůček	X	X	X		X		X		X		X		X		X		X	X	X
Jindřiška	Ema Losenická		X	X	X						X	X		X	X	X		X	X	X
Uzlinka	Petra Ziburová			X		X		X		X	X	X								X
Šebek	Martin Kouba			X		X		X		X	X					X				X
Šebková	Hana Ambrůžková			X		X		X		X						X				X
Kraus	Jan Opekar				X						X				X	X	X	X		X
Krausová	Olga Houšková				X						X				X					
Elien	Jakub Baran		X											X					X	
Eva	Drahoslava Opekarová						X		X	X	X		X				X	X		X
Saša	Petr Němec						X		X					X		X	X			
Babi	Markéta Veselá			X		X		X												X
Václav	Jan Vozábal			X		X		X												X
Pet'á	Vladimír Novotný						X		X	X	X	X	X					X		
Dr.	Vladimír Jantač										X									X
Policajt	Petr Bürger											X	X							
Kouzelník	Hynek Joch												X							
Esenbák	Zdeněk Kubart											X								
Esenbák	Ladislav Vokatý											X								
Narušitel	Jiří Zeman											X								
Pošťák	Andrej Lukeš											X								
Vrátný	Míra Maurer		X																	
Rodiče	Fioretto, diváci																X			
Žačka	Marie Čermáková		X									X				X				
Žačka	Barbora Šimová		X									X				X				
Žák	Martin Muller											X				X				

01. Předmluva

Michal: *(H:00, Michal přichází)* Byly Vánoce 1967, táhlo mi na 16 let. Byl jsem beznadějně zamilovaný a chtělo se mi umřít. *(projde Jindřiška s časopisem, Michala si nevšímá. On si jí všímá)* H:01, H02

02. Intr(Jean Marais)

Jindřiška: *(sedne si k Michalovi)* Ty tady budeš na svátky sám?

Elien: Ne úplně sám, mám tady promítačku a piano. Ale jinak je to tady na hovno.

Vrátný: *(podává balík)* Máte tady balík z Ameriky. *(Michal si pro něj dojde)* To bude asi od soudruhů rodičů. *(Michal rozbaluje a tahá z něj epesní boty)*

Jindřiška: Ty jsou skvělý, co? *(Michal také přisedne)*

Michal: No, pěkný kozačky. Ty by byly dobrý na mojí mámě.

Elien: Co to kecáš? Tak se podívej na svoje boty! H03

Jindřiška: *(prohlíží si s holkami časopis)* Elien vypadá jako Jean Marais.

Michal: To jste slyšeli, že je Jean Marais na kluky?

Žačka: Fakt jo?! Kecáš!

Michal: No já jenom, jak jste říkali s tou podobností.

Žačka: To jako myslíš, že Elien je...

Michal: Buzerant! Teplej buzerant!

Jindřiška: Bud' zticha!

Elien: Tak ty o mě vykládáš, že jsem jako Jean Marais, jo?

Michal: To říkala Jiřina... H:04 *(Jindřiška se vede s Elienem za ruce a za nimi jde Michal. Ostatní odchází ze scény. Elien strčí do Michala, ten spadne. Elien s Jindřiškou odchází. Stále hraje hudba H:04)*

03. U Šebků (jídelníček, kodiak)

(Šebková vaří a prostírá, Šebek s Uzlinkou zdobí stromek a přichází domu Michal.)

Šebková: Jsem ti říkala, bacha je tam náledí, ale ty máš svůj rozum.

Uzlinka: Líbali se, líbali. A jak dlouho... Děsně dlouho. *(Michal se ožene po Uzlince)*

Šebek: Co se tady rozháníš?! Neříkal jsem ti, aby ses nechal na svátky ostříhat? Tatrmáne, jsi zarostlej jako Ezop.

Šebková: Ezau tatínku, Ezau.

Šebek: Ten taky. A koukej vyluxovat a nestůj tam! *(Šebek klove na stroji)*

Uzlinka: Proč teta Eva dnes nepřijde?

Šebková: Přijde, ale až na Boží hod, dnes má návštěvu.

Uzlinka: Soudruha učitele?

Šebková: *(zaraženě)* No, soudruha učitele *(Uzlinka provokuje Michala a začnou se prát)*

Šebek: To nemáte žádné zaměstnání, nebo co? Mě dlouho rozčilovat nebudeš, ty smrade! *(H:05 telefon)* Přijem, slyším, rozumím. Dejte mi linku dva-jedna-nula-pět... Dozorčí, u aparátu major Šebek, připravte mi jídelníček... Jaký jídelníček? Já jsem neřekl jídelníček, vy jste řekl jídelníček.

Šebková: Tatínku, ty jsi se splet.

Šebek: Tak to jsem se spletl já. Já tady děckám připravuju jídelníček.

Michal: Co bude dnes k obědu?

Šebek: Neřvi jak pavián a jdi si to přečíst. *(Uzlinka čte jídelníček)*

Uzlinka: Mami, my máme dnes zase... rajskou?!

Šebková: Co vidíš?! *(Šebková otvírá troubu a vytahuje kuře)*

Uzlinka: Kuře! *(zvonek, Michal jde otevřít)*

Šebková: Tak vidíš. *(přichází Václav s Babi, zpívají koledu H:07, strýc drží zapálenou prskavku P:01)*

Václav: No mládežníku, zazpívej nějakou koledu.

Michal: Narodil se Kristus pán... *(přichází Šebek, dává Michalovi facku)*

Šebek: Drž hubu, nemůžeš se toho zbavit aspoň na Vánoce, člověče?! Tyhle politický provokace.

Babi: Kluci, ne abyste se zase vsázeli.

Šebková: Václave, babi... vítejte!

Václav: Švagřice má milovaná, kde máš ségru? *(strká Švagrové prskavku do vlasů)*

Šebková: Ta přijde zítra, babi. Má vážnou známost

Babi: No konečně už si našla mužskýho.

Šebková: No pozor! Profesora biologie.

Šebek: Maminko, ty nám jenom hoříš.

Šebková: Vážně?! *(Šebková si sahá na tváře)*

Šebek: No podívej se jak! (*Šebek ukazuje zrcadlo*)

Šebková: (*vykřikne*) Jé, proboha, sundej mi to!

Šebek: Klid, uklidni se, já ti to sundám. (*všichni odchází ke stolu a sednou si*)

Šebková: (*na Václava*) Ty ses vůbec nezměnil, vždycky mě dostaneš... No to jsou Vánoce.

Václav: Tak vidíš, brašule, profesor biologie. Ten ti to vysvětlí, to s tím tvým medvědem, čtyřmetrovým.

Šebek: No já jen říkám, co říkali v televizi, že medvěd Kodiak měří tři metry sedmdesát.

Václav: Jistě, tři metry sedmdesát má slon africký. Bohoušku, nesmíš věřit tomu, co se říká v televizi.

Šebek: Já nevěřím všemu, co říkají v televizi. Tam říkali: on si stoupne na zadní, vztyčí přední tlapy a měří tři metry sedmdesát, možná i víc.

Václav: Brašule, nevěř tomu. Já měřím sto osmdesát pět. A ty?

Šebek: Já sto osmdesát tři, no co?!

Václav: Tak mě vlez na záda, no zkus se dotknout stropu, ty vole. A když se dotkneš stropu, tak uvidíme hned, jak je ten tvůj kodiak velkej. (*Šebek leze na Václava*)

Šebek: Ták a pozor! Bude Kodiak... Pojd' sem, tady se opři a já tam opatrně vylezu.

Václav: Jistě, ale musíš na zadní.

Šebek: Ty děláš zadní, já vztyčuju přední.

Václav: Udělej tam značku!

Šebek: Jak mám asi udělat značku? Ty vole?

Václav: Drápem, ne?!

Šebek: To byl zase nápad, tohle. Uzlinko, podej mi vidličku! (*Uzlinka podává vidličku*)

Uzlinka: Tati, zabruč. Tak zabruč...

Šebek: Já ti zabručím, až slezu dolů. Podej mi tu vidličku, ale opatrně, ať se ti nic nestane.

Šebková: Vám to minule nestačilo?

Šebek: (*Na Michala*) Nečum na mě a zaměř to, pro Boha.

Michal: Kouzelné slůvko?!

Šebek: Co????!!! Já tě zabiju, ty parchante! (*hází vidličku. Zvonek. Michal jde otevřít*)

Jindřiška: Ahoj.

Michal: Ahoj, co je?

Jindřiška: Elien se ti omlouvá, uznal, že to přehnal a tohle ti posílá na usmířenou.

Michal: To je dobrý, dík.

Kraus: *(od Krausů)* Jindřiško, ještě jsme nezpívali koledy, A nelili olovo!

Jindřiška: Olovo volovo.

Michal: U nás měří medvěda. Tak čau *(oba se vrací domů)*

04. U Krauzů (je Ti líp? olovo)

(Krausovi zpívají H:07 přijde Jindřiška zazpívá falešně...)

Kraus: Nám, nám, narodil se... vidíš to?! *(ticho, Jindřišky smích)* Ona se usmívá, já jsem přesvědčenější, že kdyby mi chrstli vařící olej do ksichtu, tak se ona bude co?! Bude se smát. Prznitelka se usmívá na vzdory své podprůměrnosti. A otci na očích se tahá s největším exotem v okolí. *(Kraus odejde dozadu. Krausové se udělá nevolno a sedne si na židli)*

Jindřiška: Mami, je ti dneska líp?

Krausová: Jo, neboj. Je to dobrý. Dneska je to lepší. *(vrací se Kraus s brýlemi a olovem, obě vyskočí a směřují ho)*

Kraus: Zatracený ženský, nesahejte na mě. Už jsem u latoru? *(lití olova-P:02. Všichni čumí do latoru)*

Krausová: Co tam vidíš, Jindřichu?

Kraus: Dávám bolševikovi rok, maximálně dva. *(odchází ze scény)*

05. U Šebků (zadržení dechu)

(všichni sedí u stolu s kávou a Šebek škytá)

Uzlinka: Slyšela jsem, že jeden člověk škytal nepřetržitě třináct let.

Václav: Ty neumíš na chvílku zadržet dech, kamaráde? Já jsem jako kluk zadržel dech na minutu a půl pod vodou.

Uzlinka: Peťa říkal, že lovci perel vydrží pod vodou i patnáct minut.

Šebková: Ale, prosím tě. To není možný.

Šebek: Co by nebylo?

Václav: Ty nevydržíš, ani minutu!

Šebek: Co bych nevydržel, ani minutu? To zkusíme! Od teďka se nehádám, od teďka se vsázím. Vteřina – korunu. Co je do minuty, to je tvoje. Co je nad minutu, to je moje. Souhlasíš?

Václav: Tak jo, pojďme na to. Ti to změřím... Připravit, pozor...teď. Zacpi si nos!
(Šebek zadržuje dech, Václav ho kontroluje) Dechá, slyším, jak dechá... Už tě nesleduju, končím.

Šebková: On červená!

Václav: Brašule, neblbni. Praskne ti cévka v mozku. Neblbni, dyť to s tebou sekne.

Šebek: *(vydechne a říká)* To je vůl!

Babi: Kolik mu to dělá?

Václav: Stejně to nemá cenu, není pod vodou... To je jako já, kdybych jel na kole z kopce.

Šebková: Jak to myslíš?

Václav: Z kopce nemusíš šlapat.

Babi: A pod vodou se jako musí šlapat? Co pak bude asi pod stromečkem?

Uzlinka: Přála jsem si kuši. *(Václav si přitáhne Uzliku)*

Šebek: Ty Venco, pojď do koupelny. *(Václav pouští Uzlinku hladí po vlasech)*

Václav: Promiň maličká.

Babi: Kluci, už zase?!

Václav: Promiň staříčká... *(Václav políbí Babi ruku Odchází všichni ze scény. H:08)*

06. U Evy (vyděrčaj)

(přichází Saša, nese dárky, potřebuje na WC, přešlapuje...Zvonek Eva otvírá)

Saša: Šťastný a veselý, malou vteřinku, prosim tě. *(Saša běží k záchodu, je zamčeno)*

Peťa: Obsazeno *(prohlíží si knížku)*

Saša: Jak dlouho ještě?

Peťa: Dlouho *(dál listuje. Saša se otočí k umyvadlu, vykoná potřebu. Chytnou mu od karmy vlasy, P:03 Když Peťa vyjde, hlásí) Volno! (Eva přichází a čmouchá)*

Eva: Co to tady smrdí?

Saša: Karma, to je osud, víš? Nádhera, vid'? Nepřipadá ti to úplně magický? Podívej.

Eva: Připadá, já miluju sklo. Já sem si vždycky přála těžítko.

Saša: Ale tohle není jenom těžítka, Evi.

Peťa: Co to je?

Saša: To ti je strašně zajímavá věčička. To jsem koupil teďka, jak jsem byl na stáži v Kyjevě. A tam jsem právě sehnal tohle. Vydržaj, pianěr. Ty pani máješ? Popadni to, to je hračka, Peťo, kterou se tam chlapci jako ty zocelují.

Peťa: Jé, to bolí. (*ucukne*)

Eva: Peťo, nestalo se ti něco?

Saša: Né, to jenom trošku brní. Je to prosté a účinné. Smysl a vtip té hry je v tom, vydržet co nejdýl. Pust' to. Zatnout zuby a vydržet. (*třese se*)

Eva: Proč se tak třeseš?

Saša: Protože do mě jde proud.

Eva: Tak se pust'.

Saša: Jak se mám asi pustit, když do mě jde proud? To by to musel ten chlapec vypnout.

Eva: Peťo, vypni to. (*křičí*) Vypni to!!! To je strašný, já myslím, že to není moc bezpečná hračka.

Saša: Prosím tě, snad jsem učitel biologie, tak vím, co si můžu dovolit. (H:09)

07. U Šebků (skleničky)

(*všichni jdou ke stromečku a Šebek rozdává dárky*)

Šebek: Veselé Vánoce! To je pro Uzlinku.

Uzlinka: (*rozbalí dárek*) Jééé, já dostala kuši.

Šebková: Kdo jí to dal?

Václav: Ježíšek, ne?!

Uzlinka: Že má pořád ten samej balící papír.

Šebek: Copak je asi tohle, maminko? Co? (*bere flašku*)

Babi: Vždyť ty víš.

Šebek: Nevím, no ne – pravá vodečka. Staličnaja.

Šebková: Teď to neotvírej.

Šebek: A copak je asi tohle.

Michal: No, díky táto. (H:10– utichá při rozbalování. Dává dárek Michalovi. Michal rozbaluje a vyndává důchodky, je smutný. Strká je pod židli)

Šebek: Ty jsou, co? A teď něco pro maminku od tatínka.

Šebková: Skleničky? No ty už jsme potřebovali jako sůl. Jsou už všechny rozmlácený.

Šebek: No právě, všechny už jsou rozbitý. To říkáš přesně. Jestli pak sis všimla na těch skleničkách něčeho zvláštního? Tak se dobře dívejte. Uzlinko, co se stane, když hodíš obyčejnou skleničku na zem?

Uzlinka: No, rozbije se.

Šebek: Ano, rozbije se. Obyčejná sklenička se opravdu rozbije. Tak tomu dřív bylo. Ale pak se pár chytrých hlav dalo dohromady a řekly dost. (pustí skleničku na zem a nic) No, prostě nerozbitná sklenička.

Babi: Zázrak!

Michal: Můžu to zkusit taky? (Šebek ho ignoruje, sebere skleničku a podá ji Uzlince)

Uzlinka: Mám s ní hodit? Jakou silou?

Šebek: Vší silou, děvče.

Babi: A skláři nebudou mít co žrát.

Šebek: Babičko, víte, co to znamená? Že jsme zase o krok dál.

Michal: To bylo málo.

Šebek: Tak málo, říkáš. Dobře. Tak na, chlapče. (Šebek podá skleničku Michalovi, ten s ní mrskne o zem a rozbije ji. Šebek křičí) A komu tím prospějete, co?!

Šebková: Všimli jste si těch zvláštních střepů? Jsou jak kytičky, takový kulatý a neřežou. No fakt, neřežou. Já jsem v životě něco takového neviděla. Táto, celej rok jsme u stolu čtyři. Máme jich ještě pět.

Václav: Takže to máme ještě jeden pokus pro každého, co?

08. U Evy (kvalitní sex)

Saša pouští desku H:11 a začínají s Evou tančit.

Saša: Goťák

Eva: Hodí se to na Vánoce?

Saša: Hodí, Evi. (Tančí, jdou se napít a pak do ložnice. Saša se svléká) Ty jsi můj nejkrásnější dárek. Já si tě rozbalím. Vstaň. Zvedni ruce, předkloň se a sedni si. (Sundá Evě šaty) Botičky, nejdřív botičky sundáme. (Začne jí líbat nohu)

Eva: Počkej, neblázni, dej mi tu botu! *(Saša bere do ruky těžítka, jezdí si s ním po hrudi)*

Saša: To je krása Evi, vidíš to? Vem to do rukou a vnímej jenom tu energii, prosím tě. Vem to do rukou, na kolenou tě prosím a vnímej tu energii. Tak a teď, Evi. A teď náušnička jako třešnička. *(stahuje pusou náušnici a plive ji)* Evi, to je vzrůšo, vid'?

Eva: Já nevím. Mě je nějak blbě.

Peťa: *(za dveřmi)* Mami?

Eva: Dělej, zhasni, dělej! *(zalezou do postele a Peťa přichází)*

Peťa: Soudruhu učiteli, můžu se na něco zeptat? Hoří hovno?

Saša: Co říkal?

Peťa: Jestli hoří hovno.

Saša: No, třeba velbloudí ano, to je pravda.

Eva: To je pravda, ale ty nevíš, kolik je hodin?

Peťa: Říkali jsme si vždycky, že tatínka budeme vybírat spolu.

Eva: Peťo, mazej do postele, nebo ti ten mikroskop zabavím a dostaneš ho až na konci školního roku. No běž, nekoukej na mě a běž. Dobrou noc.

Saša: Takže já tu dělám jako konkurz na tatínka, že jo. Já tady dělám hezký štědrý večer neúplné rodině. Nějakou iluzi vytvářím pro chlapce, který mě bude hodnotit a bude rozhodovat, zda můžu já s tebou trávit pár chviliek na lůžku. Evi, já jsem přišel s nabídkou kvalitního sexu, štípání bambusu, poloha mléka a vody. Dlouhé domácí přípravy jsou mi k ničemu, kvůli nějakým vašim.... Dobrou noc.

Eva: Sašo, pojd'.

Saša: Nemusíš se přemáhat.

Eva: Já se nepřemáhám, tak pojd'. Jenom prosím tě tiše a rychle. Hlavně rychle.

Saša: Evi, jsi si jistá, že to chceš?

Eva: Ano, jsem si jistá. *(milostná scéna H:12, Saša vyskočí z postele, běží vypnout hudbu a Eva schovává Peťu za sebe, Saša ho chce bacit urvanou přenoskou)*

Saša: Do prdele, já se na tohle můžu vykašlat. Já se tady z toho tvýho parchanta jednou poseru. *(odchází ze scény H:13)*

09. U Šebků (nástěnkář)

(Michal špendlí plakát na nástěnku. Uzlinka ho pozoruje)

Michal: Lidu, povyšuju tě na nástěnkáře. *(přichází Šebek a kouká na nástěnku)*

Šebek: Co je to tady za hnusnou Máničku?

Michal: Myslíš Gagarinovo bratra?

Šebek: Já jsem ti tu nástěnku chtěl svěřit, smrade! *(Šebek trhá plakát. Přichází Eva a Petr a sedají si ke stolu)*

Šebková: Tak co ten tvůj učitel, Evi?

Eva: Já ti nevím. Ani Peťa ho nemá rád.

Peťa: Mami, můžeme si pustit tu novou desku?

Šebková: To víš že jo, Peťo, utíkej. Ať tu chvílku řve zase někdo jinej.

Eva: Já si snad dám inzerát. Peťa tátu potřebuje.

Šebková: Ty a inzerát? Prosím tě, neboj. Stačí, když nebudeš chodit ohnutá *(H:14, děti trsají a potom odchází ze scény)*

10. U Krauzů (noky)

(Dr. Měří Krausové tlak)

Krausová: Tak kolik, pane doktore?

Dr.: No, je to víc než minule. S tím tlakem musíme něco udělat. Chtělo by to tak na dva dny k nám na oddělení. A co ty prášky, co jsem Vám napsal, berete?

Krausová: No někdy zapomenu, pane doktore.

Dr.: No to nesmíte, to je velmi důležité.

Kraus: Před obědem si dáme něco ostřejšího, Já tady mám dvanácti letou šedesáti procentní slivovici *(Kraus nalévá)* No tak Vilmo, tak si taky dej šťopičku

Dr.: Ne, ne, paní Vilma nemůže, to nedoporučuji.

Jindřiška: Já si dám za mámu.

Kraus: To není airkoňak, holčičko. Tohle je pití pro chlapy. Víte vůbec, jak se to pije? Nejdříve pozvednete sklenku, přivoníte, ucítíte ořechovou vůni jader, musíte nasát *(nasaje, začne kašlat a nadávat)* Já, to je bolest. *(usednou všichni ke stolu)* U nás se vždycky na Hod Boží podává vepřová na smetaně s bramborovým knedlíčkem. Dobrou chuť.

Krausová: Dneska se mi ta omáčka nějak zdrcla. Není to ono.

Kraus: Naopak, je znamenitá!

Dr.: Dobrá hospodyně musí být vždycky nespokojená.

Krausová: Nejsou ty knedlíčky trochu mazlavé?

Jindřiška: Noky musí přeci být vždycky mazlavé na povrchu.

Kraus: Noky? Slyšel jsem dobře? Řekla si noky?

Jindřiška: Maminčiny noky přece. Pravý nok je na povrchu mazlavý a uvnitř kyprý a vláčný.

Kraus: Ale mluvila si o maminčiných vynikajících bramborových knedlicích?

Jindřiška: Mluvím o senzačních maminčiných bramborových nocích.

Kraus: O těchto nefalšovaných typických vídeňských bramborových knedlicích. A ty se je opovažuješ nazývat ...

Jindřiška: Noky?!

Kraus: Knedlíky!

Jindřiška: Vysvětlím Vám rozdíl mezi knedlíky a noky. Je to prosté. Knedlík se vaří ve vroucí vodě ve formě podlouhlých válečků a teprve po vyjmutí z lázně se krájí na tenké plátky a po obrubě může být takový knedlík trochu oslizlý. Naproti tomu typický nok se ve formě kuliček nebo šišek vaří každý kousek oddělený zvlášť, a tudíž je slizkej po celém jeho povrchu.

Kraus: Vilmo, jak si vařila tento knedlík?

Krausová: V ubrousku v páře

Kraus: Aha a *(koukne na Jindřišku)* tak teď mluv!

Jindřiška: Noky lze připravovat též v páře, vid', mami?

Kraus: Když nevíš, jak se máš v tento den a před hosty chovat k vlastnímu otci, tak mi táhni z očí.

Jindřiška: Mohu dožvýkat poslední nok?

Kraus: Poslední knedlík nech knedlíkem a táhni!

Krausová: Možná jsem vařila knedlík a vyšel mi nok. Já nevím.

Kraus: Tak to je typický alibismus. Ty, která si učila vařit v hotelu u Města Vídně, nevíš, co mi cpeš pod čumák. Vy to možná nevíte, pane profesore, Ale já bych nikdy nepozřel něco tak odporného, jako je nok. Jak se to vůbec vyjadřuješ o maminčině kuchyni. Ty nevíš, že to je typický suchý vídeňský bramborový knedlík?!

Jindřiška: Nok!

Kraus: Knedlík! Mě učil pan farář „cti otce svého i matku svou“. A toto je výsledek materialistické výchovy. Udus se tím nokem! Zatím je to můj byt a tady ti nepatří ani ten knedlík! A je to tvoje vinna, výsledek tvé výchovy. *(Jindřiška vstává a jde pro kuchařku a listuje v ní)* To měla být moje výchova, ale to bych se nesměl ani na vteřinu hnout z domu. To bych tady musel stát s bičem nad váma, od rána do večera. Myslíš, že nevím, jak si tady šuškáte, rychle...než přijde tatínek? Choval jsem si na prsou zmiji. Co říkám zmiji, celé klubko zmijí!

Krausová: Proboha prosím tě, máme návštěvu, nemusí to každý slyšet.

Kraus: Ale ať to klidně každý slyší. Nedala si mi syna, víš? Co taky můžu čekat od ženy, jako seš ty. Pane profesore, uvědomuje si vůbec ten spratek, že jsem na nitroglycerinu? Mě vyslychali nacisti, děvenko! Na mě si s nějakým takovým nokem nepřijdeš! Dejte to pryč, mě se z toho dělá mdlo, z těch noků. Kdo se ptal na tvůj názor? S kým si myslíš, že paseš krávy?! Až vychováš vlastní dceru, tak přijď diskutovat se svým otcem.

Jindřiška: Tak co říká o nocích odborná literatura, cituji: Jemný vídeňský nok... *(Kraus se zvedá od stolu, Jindřiška uteče, zvoní zvonek, Kraus jde otevřít)*

Uzlinka: Dobrý den, tatínek vám přeje hezké svátky a vzkazuje, jestli by alespoň na Boží hod nemohl být klid.

Kraus: *(hulákají na sebe přes chodbu)* Tatínek, jo?! Mohl mi to povědět sám! Ty Koněve, nemusíš za sebe posílat spojku. Tady nejsi na generálním štábu! Od kdy ty držíš Boží hod, ty dobytku, kterej se zleješ i na Štědrý večer jako Mužik.

Šebek: Já se z toho zblázním! A ty si trhni nohou. Až to s tebou zase sekne, já už ti pomáhat nebudu!

Kraus: O to se tě nikdy nikdo neprosil! Tohle je můj dům, můj byt, já si tady můžu řvát, jak chci! Tys ho dostal za šaškování na buzerplace, zatímco já za léta strávená ve fašistickém kriminále! Není voják, jako voják! *(od Šebků odchází Eva s Petou)*

Eva: Hezké Vánoce *(Kraus se uklidní)*

Kraus: Přeji hezké Vánoce *(H:15)*

11. Škola (dvě dávky)

(žáci v lavicích, přichází Policajt)

Policajt: No to je správný, aspoň pořádný děvčata. Nemusíte se stydět přijít k nám na stanici prohlídnout si naše pracoviště.

Saša: Já vím, soudruhu kapitáne, že už tě možná trochu zdržujeme, ale přeci jen když už máme tu vzácnou příležitost, a někteří mládenci třeba uvažují o práci příslušníka jako o svém budoucím povolání, bylo by dobré, kdyby si řekl nějakou dobrodružnou historku ze svého služebního života. Jistě se napínavými příběhy jenom hemží.

Policajt: No ona je to vlastně taková mravenčí práce. Papíry a zase papíry. Ale dobrá. *(vypráví podle toho, jak se přehrává scéna, policisti střílí na narušitele)* Dostali jsme rozkaz zlikvidovat diverzanta na motorce. Muže s koženou brašnou na zádech. Zaujali jsme pozice a skryli jsme se ve křoví. Mohlo být tak kolem půl třetí... tu přijíždí k nám motorka a na ní muž s koženou brašnou. *(H:16 Střelba ze samopalu)*

Saša: Jistě! Byl to narušitel a nejspíš vrah! S takovýma se musí jednat bez milosti. To není jako práce s buzolou, děti.

Policajt: Jen co dozněly výstřely, ozval se další motocykl a na něm muž s koženou brašnou. Rozkaz zněl jasně! Nesmí projet za žádnou cenu. *(H:17 Střelba ze samopalu)* Nebyl čas lámat si hlavu, kdo je kdo.

Saša: Chceš říct soudruhu, kapitáne...?

Policajt: Jo, dvě dávky. No já už musím běžet, služba je služba. *(Odchází H:18)*

12. U Evy (kouzelník, policajt)

(na scéně je Eva a Petr, přichází Kouzelník, usedají ke stolu)

Kouzelník: Já jsem se paní Evo nikdy neoženil, protože jsem varietní umělec. To je kočovný život, dobrodružství, čáry, kouzla a magie. Řeknu Vám, je to osamělý život. Proto jsem se přihlásil na ten inzerát. Asi bych měl něco předvést. *(začne dělat triky)*

Eva: Jak dlouho se tím zabýváte?

Kouzelník: Dlouho, prakticky od dětství. *(vytáhne z kapsy hada a hodí ho na stůl)*

Peťa: To je starý.

Kouzelník: Ale divil by ses, jak to stále zabírá.

(H:19 Kouzelník odchází, ve dveřích potká Policajta, ten si sedne na místo Kouzelníka)

Policajt: Dobrý den, tady je to tak pěkný. To víte, u nás na stanici to tak pěkný nemáme.

Eva: No, já bych Vám měla říci, že Peťa hodně zlobí. Ale opravdu moc.

Policajt: To já děti mám moc rád. Často chodím do školy na besídky. Proto jsem se taky přihlásil na váš inzerát. Chceš vidět pistoli? Kluci vždycky chtěj vidět pistoli.

Peťa: Můžu se na něco zeptat?

Eva: Ne, nemůžeš.

Peťa: Mě by zajímalo jestli ...

Eva: Nehoří Peťo! Jednou pro vždy, nehoří!

Peťa: Vy jste prej odkrouhnul chlapa, je to pravda?

Policajt: No, to ono se jen tak povídá.

Peťa: Mami, že už nebudem psát ty inzeráty. To zvládnem sami. Budu pracovat.

(H:20 všichni odchází ze scény.)

13. Intr (Sašo, jdi do prdele)

(na lavičce sedí Elien, Michal a Jindřiška, kouří. Přichází Saša)

Saša: A hele, mládež nám tu dělá něco pro své zdraví. Předložte své kuřácké legitimace, děti. Je jaro, mládež nám tu randí místo učení, co? Někdo spoléhá na rodiče, ale hormony pracují. Všechno se to páruje v přírodě, ale tady? Nám, jak se zdá, někdo přebývá, co? Šebku? No, ať počítám, jak počítám, ...

Michal: Víš co? Sašo? Jdi do prdele. *(Jindřiška s Elienem odchází)*

Saša: Prosím??? Tak květinová alternativa v rodině důstojníka lidové armády. Ted' seš hrdina, co? Jsem zvědav, co tomu řekne soudruh tatínek *(všichni odchází. H:21)*

14. U Krauzů (proletáři, pelíšek)

(Krausovi sedí u stolu a čtou noviny)

Kraus: Co chtějí reformovat! Jsou to pořád ti samí lidi, ti samí hajzlové, zloději a vrazi. Nám chtějí dělat demokracii?!

Krausová: Tady jsou. Podívej se, se švihadly. Tahle ministryně skoro vůbec nespí, protože ráno se totiž nejvíc udělá. Je bdělá, hodná a emancipovaná a dělá to ráda.

Kraus: No, a přitom vypadá jak domovnice. No to jsou fešáci, všichni.

Krausová: Zavři dveře, někdo tě uslyší a zase tě zavřou. *(Kraus jde k oknu)*

Kraus: Proletáři všech zemí, vyližte si prdel. To se mi ulevilo. *(Krausové se udělá špatně)* Něco ti je?

Krausová: Ne, nic mi není.

Kraus: To ti tak budu věřit, že ti nic není, proč bys jinak hekla. Celé dny tady po bytě chodím, pozoruji tě, jak bledneš, ztrácíš se mi před očima. Mě přeci můžeš všechno říct! I to, že ti není dobře. Teď si hekla a popři to! *(obejme Krausovou)* Promiň, já vím, že jsi nemocná. *(uloží ji do postele a odejde. Jindřiška prohlíží album, ukáže foto)*

Krausová: To je starý otec, dědeček, ukaž.

Jindřiška: To je pohoda, když není táta doma. Já jdu k tobě do pelíšku, jo? *(vleze do postele)* On byl takový, i když jste spolu chodili?

Krausová: Táta? Ne, nebyl. S kým vlastně chodíš? S tím hezounem? Nebo sousedem?

Jindřiška: No a s kým bys chodila ty?

Krausová: No, to je jednoduchá otázka.

Jindřiška: Tak vidíš, já jsem po tobě. *(bere si od Jindřišky fotku Eliena)*

Krausová: Takže s tím Elienem? On je trochu jako náš táta.

Jindřiška: No, to bude peklo, to nevydržím.

15. Ulice (honička, Smrtka)

(na ulici je Michal, Jindřiška a Elien se spolužáky. Šebkovi vlevo potkají Sašu a ten jim pantomimicky vysvětluje, kam že má – podle jejich syna – jít. Šebek zmerčí Michala)

Šebek: Podívej se, tady se fláká. Mám tě ty syčáku! Stůj ty dobytku. Počkej, to si vyřídíme!

Michal: *(zdrhá)* Až se uklidníš, tati! Prosím tě, nedělej mi ostudu.

Šebek: Dobře, tak si o tom promluvme jako chlap s chlapem. No, to jsme to dopracovali, počkej doma! Tomu třídnímu učiteli se omluvíš, blbče!

Kraus: Jindro, Jindřiško...pojd' domů. *(H:22)*

16. Škola (prcat)

(Rodiče v lavicích a na stupínku Eva)

Eva: Dobré odpoledne, dříve, než přistoupíme k otázkám prospěchu, musím Vás, ač nerada upozornit na jednu velice nepříjemnou věc. Rozmohl se nám tady takový nešvar! Děti velice často používají sprostá slovíčka. Zejména pak jedno slovo. Je to slovíčko... *(napíše na tabuli PRCAT. Rodiče se diví)*

Rodič: Odkud to přišlo? A to říkají všichni? *(Šebková při dotazu poukazuje na sebe)*

Eva: Šebková taky. *(ozývá se klepání)* Ano, vstupte. *(vstupuje Kraus)*

Kraus: Dobré odpoledne, promiňte, že vyrušuji. Běhám tady po chodbách a nemohu se zorientovat, kde jsem. Já hledám učebny gymnázia.

Eva: Ano pane Kraus, to je o patro výš, teda níž. Tady jste špatně. *(vyjde a potká Sašu)*

Saša: Hledáš někoho, soudruhu?

Kraus: Cože? *(Kraus přetáhne Sašu holí. Ten upadá, vstává a utíká. Kraus si sedá na židli a přichází Eva. Rodiče odchází ze scény)*

Eva: Pane Kraus, není Vám něco? Nějak se mi nelíbíte.

Kraus: Ne, nic mi není. Vy taky vypadáte hrozně. Né, tak jsem to nemyslel. Já jen, že jste taková bledá.

Eva: To já vždycky, na konci školního roku. Našel jste to?

Kraus: Nenašel. Mě nikdy nenapadlo, že budu bez ženy takhle nemožnej.

Eva: Ale Jindřiška je už dospělá ženská.

Kraus: No a vidíte, já jsem chtěl vždycky syna.

Eva: Tak já vám někdy půjčím toho svého syčáka. Můžu se Vás na něco zeptat? Za co máte to vyznamenání?

Kraus: Za chrabrost

Eva: Aha. Tak děkuji a neshledanou. *(H:23, Kraus jde domů, kde už Jindřiška vaří)*

17. U Krauzů (splynutí duší Evy a Krause)

(Jindřiška vaří. Zvonek. Kraus otvírá dveře. Přichází Eva s Peťou)

Kraus: Dobrý den, paní profesorko, odložte si.

Eva: Nejdeme moc brzo? Peťa otravuje už od rána, nemohl se dočkat. Ahoj Jindřiško, co děláš? Knedlíky?

Jindřiška: To měly být noky.

Eva: A oni se ti rozvařily, co? Ukař, pust' mě k tomu. *(Peťa si prohlíží knihu)*

Kraus: Co to máš, Peťo? No, to je nádhera. Josef Augusta a Zdeněk Burian. No, s tím tě mohu seznámit, se Zdenkem Burianů, to je můj kamarád.

Peťa: Fakt jo? No, to by bylo úžasný.

Eva: Peťa je z něj úplně hotovej. Já jsem vždycky chtěla holčičku.

Jindřiška: Táta vždycky syna. *(odchází ke stolu a obědvají)* No, není to ono, co?

Kraus: Je to dobré.

Jindřiška: I ta omáčka?

Kraus: Je to vynikající, ostatně já sním všechno. Kriminál mě naučil. No je to vynikající.

Eva: No opravdu je to výborný, vid' Peťo, řekni něco.

Peťa: Ty knedlíky připomínají vajíčka karety obrovské.

Jindřiška: Koho?

Kraus & Peťa: Mořské želvy! *(H:24 zvonek, Jindřiška ukazuje, že tu není a mizí zadem, Kraus otvírá)*

Michal: Dobrý den, je doma Jindra?

Kraus: Není, šla na procházku s chlapcem. *(Odchod ze Michal se otráveně šine ven)*

18. Ulice (lavičková scéna)

(U lavičky čeká netrpělivý Elien, pak se začne usmívat na přibíhající Jindřišku. Sednou si na lavičku a líbají se H:25)

Jindřiška: Bylo to krásný. *(přichází Michal)*

Michal: Ahoj, jsem byl u vás a hledal sem tě.

Jindřiška: Elien odjíždí za rodiči do Washingtonu, tak jsme se chtěli rozloučit. Ahoj, dobrou noc. *(Jindřiška odchází)*

Michal: Fakt? A na jak dlouho?

Elien: To nevím. Tak čau. *(odchod ze scény H:26)*

19. U Krauzů (svatba, NDR lžičky, Rusáci)

(u stolu: Peťa, Šebek, Václav, Dr., Babi a Uzlinka, v kuchyni: Eva a Šebková, pokoj: Michal a Jindřiška)

Šebková: Děti, pojdte si pro jednohubky a nabídněte všem.

Eva: Maruš, vyšel nám ten Londýn.

Šebková: Evo, já mám z toho úplně husí kůži. Teda, tomu říkám svatební cesta.

Václav: Tak pánové, já jsem četl v časopisu Sto plus jedna, že průměrná ženská myslí na sex každých pět minut. A průměrný člověk, jako muž, chlap, na to myslí každých sedm minut.

Šebek: A co z toho jako vyplývá?

Václav: Že jsem průměrná ženská

Kraus: To já v tom případě taky.

Dr.: Pánové, já měl jednoho pacienta, a ten nebyl ani tak starej, jako tady Jindřich a nebyl to kardiak. A ten věkový rozdíl nebyl tak značnej, jako v tomto případě. A ten člověk o svatební noci, představte si to, exitoval.

Kraus: Pane profesore, prosím Vás, nemalujte čerta na zeď.

Michal: Nic si z toho nedělej, za rok se přeci Elien vrátí, ne? By jsme spolu zatím mohli chodit.

Jindřiška: No to by jsme mohli, když jsme teď něco jako příbuzní. S tebou můžu úplně normálně kamkoliv chodit, Míšo. Když jsme teď vlastně jako brácha a ségra. Protože je jasný, že mezi sourozenci jsou některý věci naprosto vyloučený. Naprosto vyloučený! (*Jindřiška líbá Michala na čelo a odchází za ostatními*)

Šebek: Dala si ty lžičky? Marie?

Šebková: Nedala, to se nehodí, teďka.

Šebek: Proč by se to nehodilo? Teď se to právě hodí. Co by se nehodil, náš svatební dar. Kterej balík to je? (*Šebková ukazuje na balíček a Šebek ho podává Evě*) No Evo, rozbal to. (*rozbaluje*)

Kraus: Co to je?

Eva: Lžičky. To se hodí, tolik lžiček.

Šebek: Pozor, to nejsou obyčejné lžičky. To jsou lžičky z umělé hmoty. Lehké, ohebné a pružné. To jsou lžičky, které vyvinuli výzkumníci z NDR, víte? (*rozpouští se*)

Šebková: Sem ti říkala, nech je až na polárkový dort. To přece není do horkého kafe.

Kraus: Mě by jenom zajímalo, kde udělali soudruzi z NDR chybu?

Václav: Stříleli za války do vzduchu.

Babi: *(odnáší hrnky do kuchyně, kde sedí Michal a na tajňáka popíjí panáky. A rovnou z flašky)* **Nesed' tady jako pecka, pojď se bavit s ostatníma. Nemůžeš se tady takhle zašívát.** *(Babi odchází za ostatními H:27, Začíná se tančit. Uzlinka usnula na židli.)* **Uzli, vzbud' se, najdi Michala, on tě doma uloží.** *(Uzlinka najde ho s hlavou v troubě)*

Uzlinka: **Mami, mami, brácha je mrtvej!** *(ke Krausovi)* **Strejdo, má hlavu v troubě a tráví se!**

Kraus: **V naší elektrické troubě? No to snad ne?!**

Šebková: **Míšo, pro Boha, pane Bože, prosím...** *(Šebková vyběhává, tahá Michala ven, Šebek omdlí)*

Dr.: **Klid matko, klid. Ukaž, snad to nebude tak zlý. Ale pro jistotu si ho vezmu k nám na oddělení. Ano?** *(ze scény odchází Dr., Michal, Uzli, Peťa a Babi se Šebkovou – H:28)*

Kraus: **Bohoušku, Bohoušku... copak ti je?** *(Kraus a Václav křísí Šebka)*

Šebek: *(pomateně)* **Co? Co říkal doktor?** *(H:29 -telefon. Šebek telefonuje s hadrem na hlavě)* **No aspoň že tak... Mě už je dobře... No, tak sem sebou seknul, to je toho.** *(zavěsí)* **Je to úžeh.** *(Václav nalévá panáky)*

Václav: **To je přece pitomost, chtít se otrávit v elektrické troubě. To je blb. Promiň, brašule.**

Šebek: **Ono taky popravdě řečeno, kluk nám pomalu začal vonět. Tak, na zdraví!** *(popíjí a zalomí to na stole P:04, H:30- letadla, H:31 -telefon)*

Uzlinka: *(u Šebků)* **Haló, prosím? Já Vám zavolám babičku.**

Babi: *(u Šebků):* **Haló? Slyším. Teď mě to probudilo.**

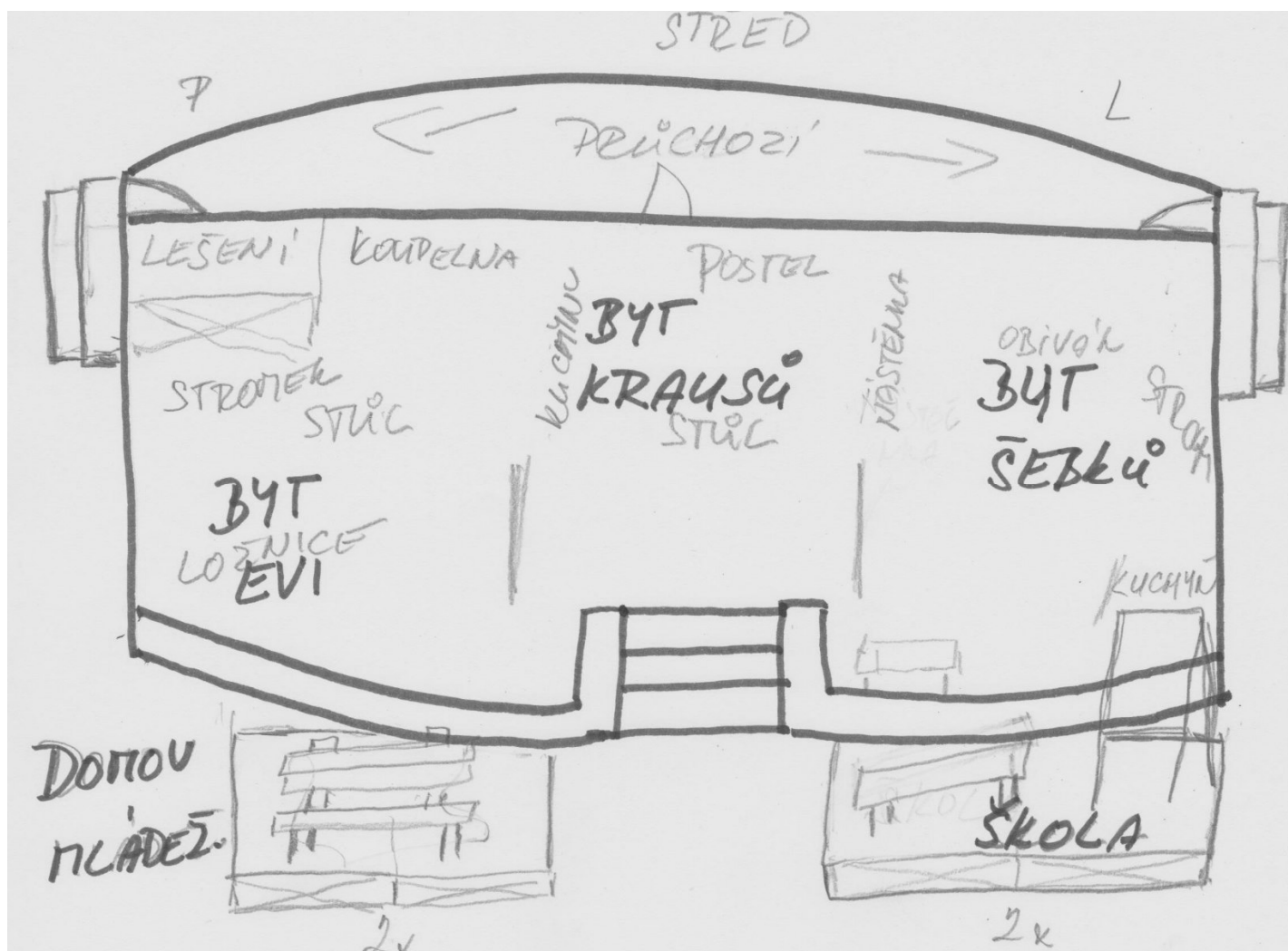
Uzlinka: *(přiběhne v pyžamu a přišourá Babi v županu)* **Tati, tati! Jsou tady Rusové.**

Šebek: **CO?!** **No tak jim řekni, že hned přijdem, ať počkají.** *(H:32, průlet modelů)*

Babi: **Kluci, vy pitomci, pusťte si rádio.** *(Kraus pouští rádio, H:33- hlášení o okupaci)*

Michal: *(opálenej do červena s obvazy, sedá si na hranu jeviště H:34)* **Když jsem se vrátil z nemocnice, bylo všechno jinak. Tátovi se zhroutil celý svět, byla to pro něj zrada. Ani Elien se nevrátil. Máma se s tetou Evou už nikdy neviděli. Svatební cesta se protáhla na 20 let.** *(H:35, H:36)*

Konec

pravá strana

levá strana

Hudba:

H:00	San Francisco, Help	H:19	Chodidla
H:01	Slunečný hrob	H:20	Mrholí
H:02	Tu kytáru jsem koupil	H:21	I Wish – Were
H:03	Respect	H:22	Čerešně
H:04	Podívej	H:23	Život je jen náhoda
H:05	Telefon	H:24	Želva
H:06	Nesem vám noviny	H:25	The House of the Rising
H:07	Narodil se...	H:26	Pojď se mnou lásko má
H:08	Lékořice	H:27	Když já vám povídám
H:09	Tichá noc	H:28	Cant help falling in love
H:10	Jail house rock	H:29	Telefon
H:11	Trezor	H:30	Letadla
H:12	Trezor	H:31	Telefon
H:13	I Can't Get No	H:32	Letadla
H:14	Trezor	H:33	Komentář z rozhlasu o okupaci
H:15	Tu kytáru jsem koupil	H:34	The sound of silence
H:16	Střelba ze samopalu	H:35	Slunečný hrob
H:17	Střelba ze samopalu	H:36	Možná přijde i kouzelník
H:18	Rambo theme song		